

ג'וני המקרקר וליוה המסוחררת

לינדה גמבריל
ציורים מרלנה לויס-וינברגר

**נענעה בראשה ואמרה: "ביניבוד
המסכנה, נצטרך כנראה לגשת
לדוקטור וויליאמס בבוקר" הכאב
גבר יותר ויותר.**

**שמי האמיתי הוא אליסבת אנג'ליקה
קמפבל, אבל כולם קוראים לי
ביניבוד. אני גרה עם משפחתי
בג'מייקה, בכפר קטן ויפה באי
התכלת.
הפעם הייתי בבית לבדי עם אמא.
דני אחי יצא עם אבא לחווה, שם על
הגבעה. כל אחיותי היו בבית הספר
או בעבודה. אני נשארתי בבית כי
כאבו לי שיניים. וכל פעם שאמא**

אבל אני קיוויתי שבבוקר ארגיש טוב יותר, כי
ידעתי שאמא היא המטפלת הטובה ביותר
בכל העולם. בראשי החלטתי להשתדל
ולשכוח מהדוקטור וויליאמס ומהכאב שבפי.
לכן ניסיתי להתעסק בחדרי, וצבעתי תמונות
בספר, בזמן שאמא הכינה ארוחת ערב ותוך
כדי כך שרה שיר יפה.
בחוץ נעשה חשוך ושקט. עזבתי את הצבעים
וניגשתי לחלון.

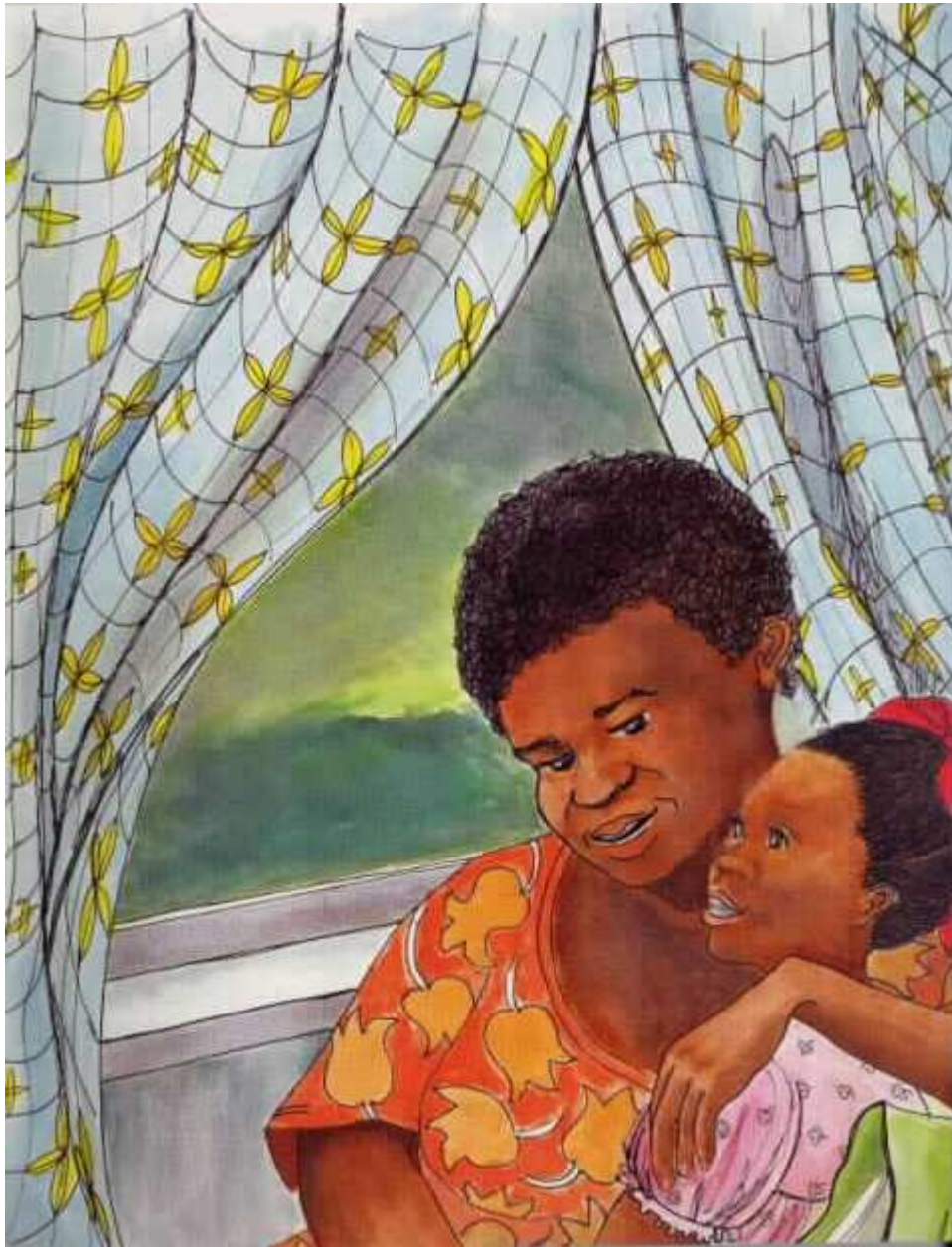
שמעתי את קול הנהר שעובר ליד גינתנו. הוא
נעשה חזק יותר ויותר. אבא ודני היו שם,
איפשהו בגשם האיום הזה שלא ריחם אפילו
על פרחים.

ובדיוק כשחשבתי שהגשם עומד להפסק
ראיתי ברק ומיד רעם הרעיד את ביתנו הקטן.
"אמא, אמא" קראתי ורצתי לאמא שגם היא
רצה לקראתי.

"אל תפחדי, ביני, אהבתי. זה רק המלאכים
בשמיים מזיזים רהיטים!" אמרה אמא וחיבקה
אותי חזק. "הם יתעייפו מהר מאוד. לא צריך
לדאוג. הנה, עזרי לי להזיז את הדליים. כבר
מזמן אמרתי לאבא שצריך לתקן את הגג."
ובדיוק אז המלאך נתן דחיפה חזקה לכיסא
שלו! אמא עזבה את הדלי וחיבקה אותי
בזרועותיה.

"אמא, אני דואגת לאבא ולדני."
"אל תדאגי, חמודתי, הם יהיו בסדר."

הכל היה מאוד שקט, בדיוק כמו בבית הספר
בבוקר, כשהמורה שמה אצבעה על פיה
ואומרת בשקט "ששש" ואנו עונים כולנו
"ששש" בקול רם.
מעל ההרים נראו עננים שחורים וכחולים, וכמו
שמיכה, שמישהו מנסה למשוך על המיטה. הם
התקדמו וכיסו את מורדות הגבעות צבועים
בדמדומים. לאט, לאט הם התקרבו אלינו עד
שנעצרו ישר לפני, מעל החלון שלי. שם הם
חיכו, כאילו לא יודעים לאן ללכת הלאה.
שמש החלון התחילה לטרטר ורוח קרירה
נשפה לי בפנים. ופתאום העננים כמו
התפוצצו, פינג, פינג, פינג, והכו בחלון. ואז גם
נשמע הרעש פאנג, פאנג, פאנג של הגשם
הדופק בגג הפח של ביתנו.
גשם חזק התחיל לרדת. הוא דפק בשמשת
החלון, הוא שיטח ערוגות הפרחים ועלי
העצים. הוא יצר נהרות חומים על הדשא.

ניגשנו לחלון והסתכלנו. יכולנו לראות רק את הגשם, שדפק והרביץ על הכל מסביב. אמא סגרה את הוילונות. "בואי, חמודה. אולי אספר לך סיפור?" קפצתי על המיטה. אמא התישבה לידי, וכיסתה את שתינו בשמיכה, כי היה קר. התישבנו על כרית גדולה ורכה והיא חיבקה אותי בזרועה. "היה היה.." התחילה. הרגשתי חום נעים. התכרבלתי יותר בשמיכה ונדבקתי יותר לאמא. היא נישקה את שערותי. "היה היה" התחילה שוב. אמא אוהבת לספר לנו, ילדים, סיפורים. סיפורים שאמא שלה סיפרה לה. סיפורים עתיקים על אננוי, על האח נמר, האח תנין והאח קוף. והיו גם סיפורים שהיא המציאה בעצמה, כמו הסיפור הזה, שידעתי שהיא תספר לי עכשיו. כי זה היה הסיפור שאהבתי ביותר ואני מכירה אותו מילה במילה!

ומה שיותר גרוע, אף אחד לא אהב אותו. לכן הוא נשאר תמיד על הענף שלו, והלך שם הלוך וחזור. לא היו לו ידידים. הוא היה עצל ולא עשה כלום אלא רק תפס קצת זבובים לארוחה שלו. אחר כך חזר שוב לישון.

אבל מוחו עבד קשה. הוא חשב וחשב עם עיניים עצומות, למה הוא בכלל התיישב כאן, על ענף המנגו הזה. זמן רב העסיקה אותו השאלה המטרידה הזו.

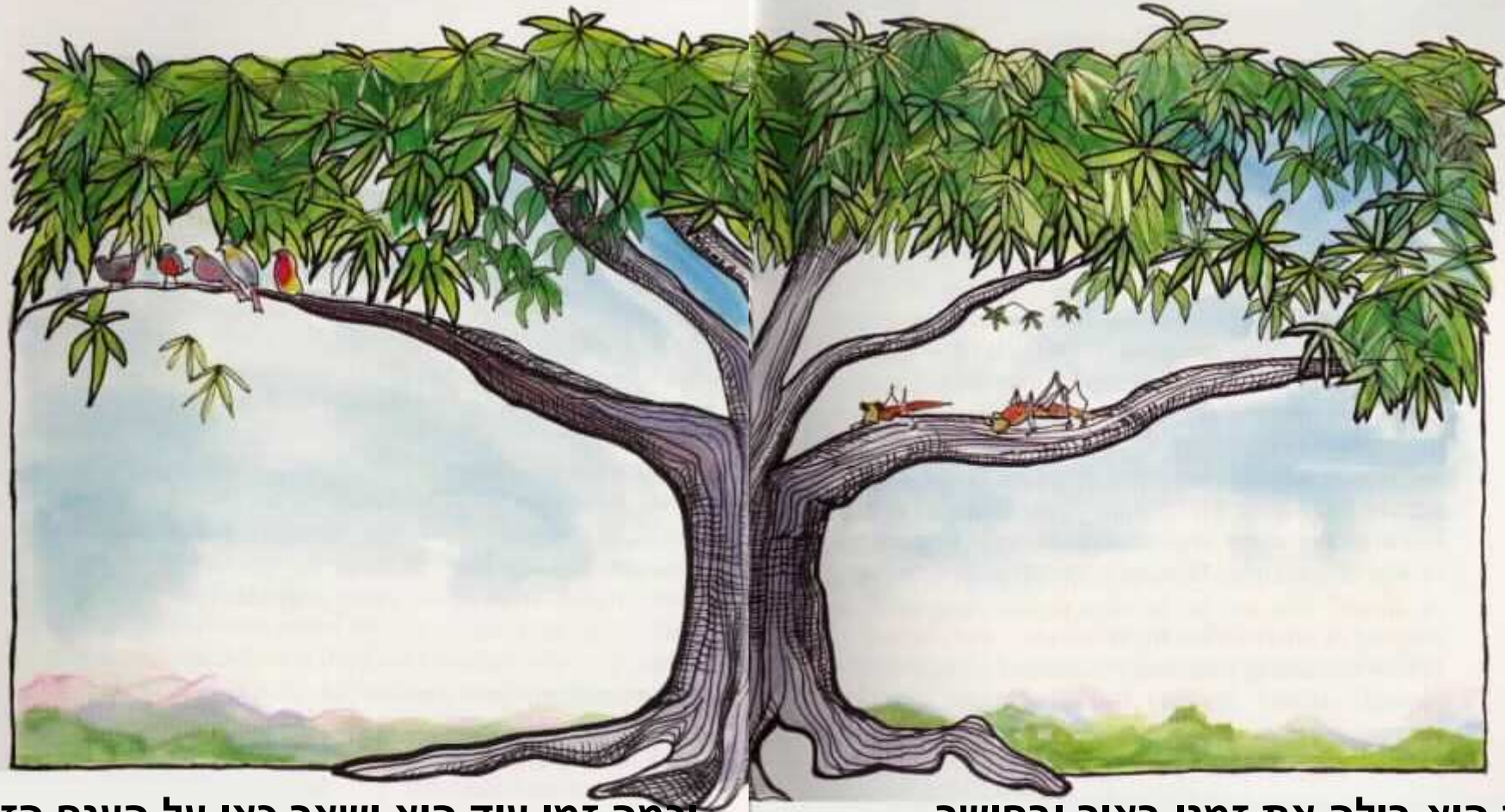
הוא לא שם לב ליצורים אחרים שמדי פעם הופיעו על הענף שלו, כמו ציפור, מקק, עכביש, חגב, צרצר או דומיהם. אם לא יכול היה לאכול אותם הוא הסתתר בפניהם והפך את צבעו לצבע הענף, כי ידע שאם יראו אותו, הם יצחקו ממנו ויתגרו בו.

חוץ מזה לא היה לו כל ענין בקולות המוזרים שלהם, צרצורים, שריקות, קרקורים, לחישות וצפצופים. הם תמיד היו עסוקים ועשו פעם זה ופעם משהו אחר וזה הרגיז אותו מאוד כי לו לא היה מה לעשות.

לפני הרבה זמן, על ענף הגבוה ביותר של עץ המנגו, חי ג'וני המקרקר. היה זה חרדון מאוד, מאוד מכוער. הוא ידע שהוא מכוער!

כמה שלא הסתכל במראה של טיפות המים, הוא לא הצליח למצוא שום דבר יפה בעצמו. עיניו היו קטנות ושחורות, והן בלטו מפניו כמו חטטים. האף שלו היה ארוך ומחודד. הפה היה כמו חוט דק והעור היה מחוספס ומלא כתמים. בטנו הייתה שמנה, רגליים קצרות ודקות והזנב ארוך דקיק. הוא היה בדיוק כזה חרדון מצוי, מכוער!

זכמה זמן עוד הוא ישאר כאן על הענף הזה,
ומה יקרה אם פעם ירדם כל כך חזק שיפול
מכאן?
כל זה העסיק אותו כל כך, שאפילו כשהוא
ישן, השתדל להשאיר עין אחת פתוחה.

וכך הוא בילה את זמנו באור ובחושך,
בשמש ובגשם, ישן, אוכל, מתרגז וחושב.
הוא רצה לדעת, כי לא יכל לזכור, איך הגיע
לענף הזה ומה עשה ממנו חרדון מכוער כזה.

הייצור למטה צעק יותר חזק "זה צי-י-פור או מההה זה? ענה לי!!!"
ג'וני הוציא בזהירות את ראשו ובעין השמאלית שלו הציץ למטה, לראות מי מקים את הרעש הזה. וי! ג'וני המקרקר הרגיש שעורו נעשה ירוק מבריק וגרונו מצהיב ומתנפח. כי שם, למטה ישבה הלטאה היפה, הנחמדה והמעודנת ביותר שראה אי-פעם.
"סליחה" הוא אפילו לא הרגיש שאמר זאת "סליחה גבירתי. זה רק אני, בוכה" אמר שוב לפני שידע שאמר זאת, כי הרי הוא לא היה רגיל לדבר.

היה זה באחד הימים הקשים ביותר שלו. הוא הרגיש את עצמו במיוחד מפוחד ומכוער עד כדי כך שהתחיל לבכות. דמעות כבדות זלגו מעיניו הקטנות ונפלו מטה על הענף שבתחתיו.
"הי, מה קורה פה! אני משלמת שכר דירה בזמן! למה הגג דולף? די, מספיק! זה מוזר מאוד! הרי אין רטיבות סביבי! רחמו עלי! די! מה זה כאן למעלה? אל תעשה זאת! אינך שומע? מה זה?"
ג'וני המקרקר המסכן! זה נשמע לו כאילו איזה ייצור זר תחתיו עשה כל הרעש הזה. איך אפשר לברוח ממנו?

"טוב! עכשיו תן לי להביט עליך!"
היא זחלה למקום על הענף שלה, שממנו יכלה לראות אותו היטב.
וי! הוא רצה להפוך לחלק מהענף, או לאבד שווי משקל ולפול ישר למטה. הוא ידע, הוא ידע הרי!
הוא היה מכוער! רק אילו ידע מי עשה אותו כל כך מכוער. הוא יעשה.. הוא יעשה.. וכל הזמן הוא ניסה להסתתר ולשקוע לתוך הענף.
"הי! מה קורה פה? אתה לא מכוער! אתה חזק, ונאה ואפילו גברי! אני אומנם זרה כאן על העץ הזה, אבל אינני צריכה כבר לחפש יותר. אתה בדיוק מה שהלטאה הקטנה הזו צריכה בשביל להאיר את פניה. שלום! שמחתי להכירך!"
ג'וני המקרקר לא יכול היה להאמין לאוזניו. הוא בלע את הרוק שלו.

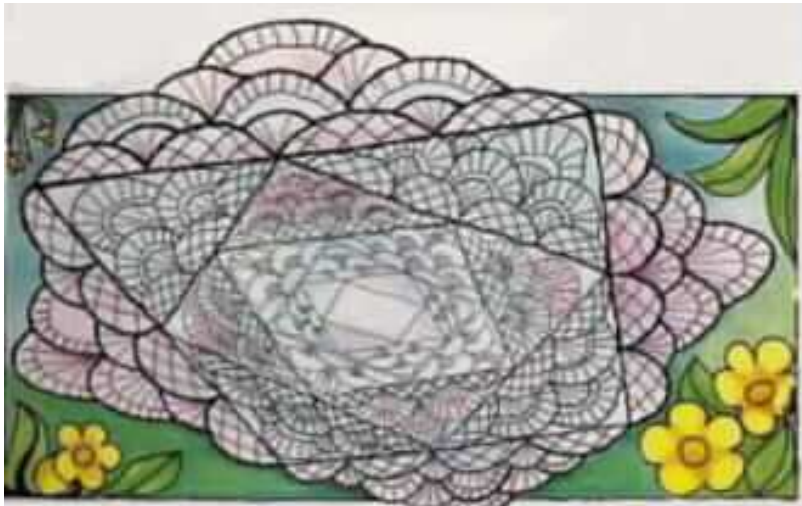

"בוכה? ביום יפה כזה, מלא שמש. תתבייש! מה קרה לך! מת מישהו מקרוביך? או ברח מהענף שלך? או חולה? או אתה חולה? למה אתה שופך את כל המים המלוחים עלי? זה מזיק לעור הפנים שלי!"
"לא, לא, לא, לא.. לא.." גמגם ג'וני כשהוא משתדל לענות לכל אחת מהשאלות. "אין לי קרובים ואין לי אף אחד כי אני מכוער מדי" הוא אמר בפשטות, ודמעות עוד יותר גדולות התגלגלו מעיניו.
השתררה דומייה ארוכה.
"אתה רוצה לשטוף אותי מהענף הזה? אולי תעצור את הזרם הזה של מי עיניים!"
ג'וני המקרקר הפסיק לבכות, הוא פשוט לא ידע מה עוד יכול לעשות.

להניע את רגליו? הוא הביט על הרגלים
הדקות והקצרות שלו, הניע אותן ואמר "כן."
"טוב, אז נתראה באור הירח. שלום בינתיים
ג'וני המקרקר. להתראות!"

"שמי ליזה המסוחררת, ומה שמך, בבקשה?"
עיניו כמעט ונפלו מראשו, לבו עשה קפיצה
וראשו התחיל להסתחרר. האם הוא היה כבר
מעבר לעולם? הוא חשב רגע. "קוראים לי ג'וני
המקרקר" אמר וכחכח.
"אא, מר ג'וני, ומי אמר לך אי-פעם שאתה
מכוער?"

"אני חרדון" ענה "וחרדון הוא מכוער."
"סליחה, ותגיד אולי שגם אני מכוערת?"
"הו, לא, גברת ליזה, את יפה, יפה מאוד."
"טוב, גם אני כך חשבתי. אז אולי נלך ביחד
לרקוד במערת הצפרדעים. רד, בבקשה ופגוש
אותי כשהירח יעלה מעל ההרים הכחולים, שם.
אוי, אני מוכרחה למהר ולבקר את גברת
עכביש כדי שתכין לי שמלה מהקורים שלה.
אתה יודע להניע את רגליך? נכון?"

הוא סיבב את ראשו אנא
ואנא עד שזה כמעט
וניתק מצווארו. שמיים
כחולים! עננים! עלים
מבריקים! נחל למטה!
ועוד הרים. איזה מקום
יפה היה זה!

ג'וני המקרקר ניסה לצבוט את
עצמו, אבל לחרדון זה לא
פשוט. הוא היה בטוח שהוא
חולם. אבל בדיוק לפני עץ
המנגו הוא ראה את הר
התכלת, שהוא לא ראה אותו
קודם!

ליזה המסוחררת המתינה לו באי-סבלנות. היא נראתה לו אפילו עוד יותר יפה, לבושה במעיל יהלומים של קורי העכביש. "כמה יפה מצדך!" אמרה עם חיוך ביישני. הם גלשו ביחד מהעץ עד השורשים, ואחר כך, במעבר סודי אל מערת הצפרדעים.

הוא התישר בחום השמש הנעים, וראה את הדוקטור ציפור במעיל שחור כשהיא באה לביקורה היומי בעץ המנגו. "הלו, דוקטור ציפור! איזה יום נהההדר!" דוקטור ציפור ששמעה את החרדון מדבר אליה פתאום נבהלה כל כך, שכמעט ואיבדה את שווי משקלה, ועפה משם מהר, כאילו ראתה רוח רפאים. כל היום ג'וני המקרקר חיכה וחיכה! הוא רחץ את עצמו עוד ועוד. הוא זחל על הענף הלוך ושוב. הוא הפך את צבעיו זה אחר זה לכל צבעי הקשת. הוא ניסה לנמנם מספר פעמים, אבל השמש עדיין עמדה גבוה בשמיים. אך בסוף! ההרים והשמיים שינו את צבעם. הם הפכו אפורים וזוהר הירח האיר את מעלה ההר כמו במנורת נפט. הגיע הזמן! הוא היה מוכן! ברגלו הוא קטף ענפון פורח של מנגו עבור הגברת ליזה המסוחררת. כל גופו רעד ולבו הקטן דפק בום-בום-בום.

הצופעים

מערת

הוא היה כל כך גאה שקרקר וקרקר.

כשאור הירח נעשה רדום ואור השמש
התעוררה והאירה את עגלי הטל, הגחלילית
כתה את אורותיה. הגיע זמן ללכת הביתה.
ג'וני וליזה טפסו על גזע העץ והגיעו לענף של
ליזה הסחרחסרה. ג'וני פיחק. ליזה נאנחה.
"ג'וני המקרקר, שנינו כבר עייפים. אז
חשבתי.. אולי במקום לטפס הלאה, תשאר
כאן, על הענף שלי, להיות לי לחבר? אני
מבטיחה שלא עזוב אתך ושלא תהיה יותר
עצוב.

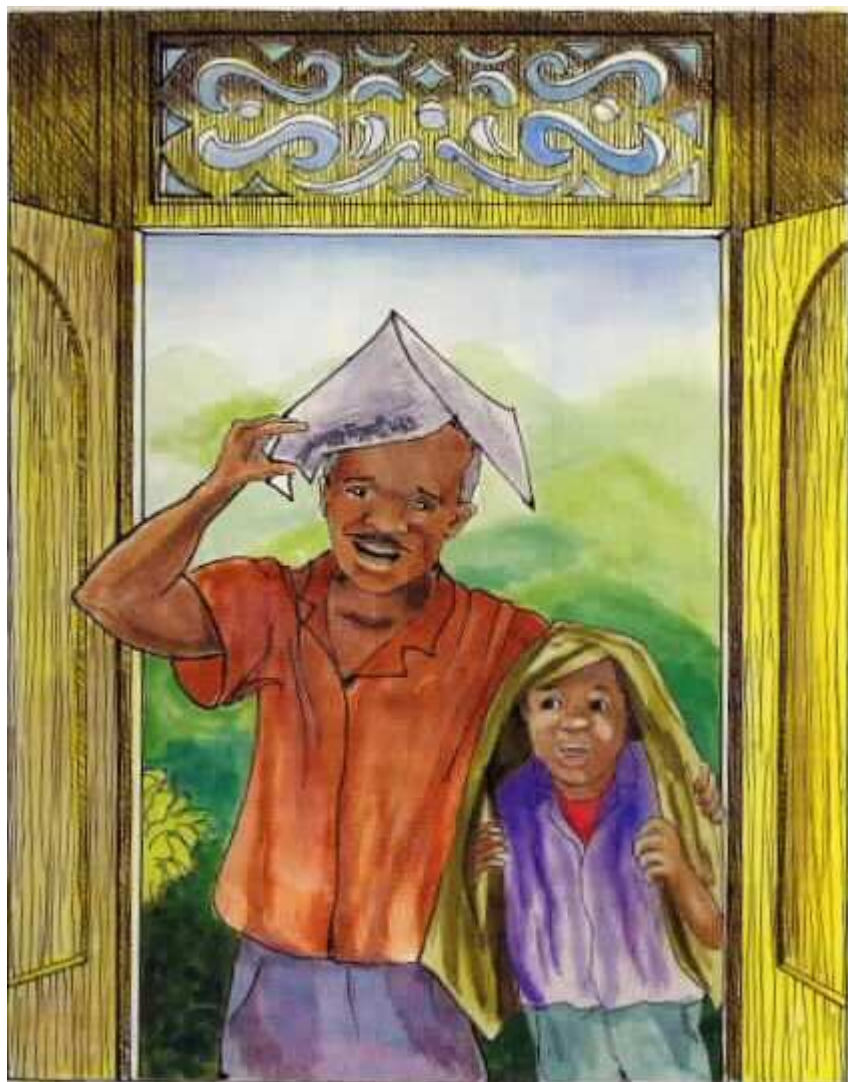
איזה רעש היה שם. הכל קפץ ורקד. כל
היצורים שחיו על העץ היו שם. הגחלילית
הייתה ממונה על התאורה. גמל שלמה ניצח
על התזמורת. המלכה דבורה חילקה דבש.
הקרפדה נשמה ונשפה, מקפצת במרכז
הבמה. החרגול שרק מנגינה יפה. המקק
שיפשף את רגלי הבנג'ו שלו. העכבר צייץ
והחגב קפץ אנה ואנה לקצב המנגינה.
"בוא נרקוד ג'ייטטרבוג" קראה ליזה, כשהיא
מושכת את ג'וני אחריה "זה הריקוד האופנתי
האחרון של החרקים!"
בפעם הראשונה בחייו מצא את עצמו ג'וני
המקרקר על רחבת הריקודים ומה עוד - רוקד
ג'ייטטרבוג! הוא הניע את רגליו במרץ, עד כי
חשב שהם יתנתקו ממנו. מדי פעם לגם טיפה
של יין הטל וניסה לתפוס קצת אוויר. הוא חשב
רק האם ישאר לו די כוח לזחול חזרה לצמרת
העץ. אבל לא היה לו אכפת. זה היה הרגע
הטוב ביותר בחייו.
ולהפתעתו כולם חייכו וקיבלו אותו יפה. "הגיע
כבר זמן שתבקר אצלנו, מר ג'וני. ועוד עם
הגברת ליזה היפה!"

יהיה לא לשאול את ליזה יותר מדי, ורק לעשות
מה שהיא אומרת.
"למה השמש באה אחרי הירח?" הוא אמר
בסוף.
והיא צחקה.
"אני רואה שאחרי שחיפשתי על כל העצים,
בסוף מצאתי חרדון טוב!" אמרה, כשהיא
מתחבקת אליו.
וכך היה. הם חיו ביחד על עץ המנגו הזקן, עם
כל הילדים שלהם, תמיד ותמיד.

סוף

כי אגרום לך לצחוק, ונבלה ביחד ונעבוד ביחד.
נחפש חברים חדשים. נזחל סביב העץ הזה
ונעלה גם על עצים אחרים. אני אדאג לך
ואטפל בך ויהיו לנו גם ליזים וג'ונים קטנים
שנאהב.
ואראה לך שאין צורך לדאוג, כי להיות חרדון
זה פשוט מאוד. אתה רק צריך להשתדל להיות
כזה."
ג'וני המקרקר הביט בעיני ליזה הנוצצות, ראה
את עורה המבריק.. היא ידעה את כל הסודות
שלו..והניע את ראשו. "למה אני?" שאל.
"למה השמש באה אחרי הירח?" היא ענתה
עם חיוך.
לא הייתה לו תשובה לכך. היא הייתה יותר
מדי חכמה בשבילו. הוא חשב רגע. אולי עדיף

צחקנו שנינו.

"אמא, איך המצאת את הסיפור?"
"כי אני לא אוהבת חרדונים ולטאות. אבל
התנ"ך אומר שעלינו לאהוב את כל היצורים,
גדולים כקטנים, וזה הדבר החשוב, ביני,
לחיות טוב ולמצוא את הטוב בכל אחד,
ולאהוב את העולם שהאל נתן לנו."
פתאום שמענו דפיקות בדלת. שתינו קפצנו
מהמיטה כדי לפתוח. שם עמדו אבא ודני,
רטובים עד לעצם.
"איזה גשם!" אמרנו כולנו ביחד.
"טוב שהגעתם שלמים ובריאים" אמרה
אמא.

הבטנו דרך הדלת הפתוחה ושם השמיים היו
כחולים והעולם בחוץ זרח ונצנץ והבהיק
באור הנקי של השמש, אחרי הגשם.
"תודה, תודה, אבל.. למה השמש באה אחרי
הירח?"